

sagde, hvor mange de vilde optage, og bad ham, om han vilde undersøge, om der var noget at gøre.

Inden den paagældende Embedsmand havde faaet noget foretaget, kom Seminarierforstanderen af anden Grund op i Ministeriet. Den paagældende Embedsmand talte da med ham og spurgte ham, om han før havde haft 32. Jo, det havde han optaget i Fjor, saa hvis Ministeren ønskede det, kunde han godt optage de to. Hertil bemærkede Embedsmanden imidlertid: Nej, De husker jo nok, Hr. Forstander, at De maa forelægge Sagen for Lærerraadet. Dermed erklærede Forstanderen sig indforstaaet og bad bagefter, om han maatte faa Lejlighed til at hilse personligt paa mig. Da Forstanderen altsaa allerede var enig med Embedsmanden, havde jeg kun at gentage for ham, hvad jeg havde sagt til Embedsmanden, at jeg vilde finde det rigtigst, at Seminarierne for Fremtiden i Forvejen sagde Besked om Tallet paa dem, de vilde optage; for jeg vilde gerne skaane de unge og deres Familier for den Skuffelse, det er; naar man tror, man bliver optaget, da ikke at blive det, men jeg vilde paa den anden Side heller ikke udsættes for, at Seminarierne blev presset til at gøre Klasserne for store. Forstanderen svarede hertil, at det var vist meget rigtigt, og at Lærerraadet sikkert ikke vilde modsætte sig, at de to blev optaget, naar det fik at vide, at jeg gerne vilde have det, og hørte min Motivering; men føjede han til, han vidste ikke, om Lærerraadet for Tiden var samlet. Senere har vi i Ministeriet ikke hørt en Lyd til denne Sag, men jeg har for et Par Dage siden erfaret, at de to unge Elever er optaget og befinder sig godt paa Seminarieret.

Det ærede Medlem ser altsaa, hvor megen Ret han havde, da han erklærede det for en Misforstaaelse. Men ligesom jeg ved denne Embedsmands Medvirkning fik denne Optagelse ordnet, saaledes er der adskillige andre Optagelser i vore Lærestanstalter, der er ordnet. En ung Fyr kunde af bestemte Grunde ikke blive optaget paa et Studentereksamenkursus. Jeg overgav den bedrøvede Moders 8 Sider lange Brev til mig om Sagen til en Embedsmand, der tog det med sig hjem, til Aftenlæsning. Han fattede en saadan Interesse for Drengen, at han skrev rundt til en Mængde af vore Stats-skoler, og til sidst fik han ham anbragt i den ønskede Linie og i den ønskede Klasse. I vore Kostskoler er der ved Ministeriets Initiativ blevet optaget adskillige Drengene, som ikke er indstillet til Optagelse af Sko-

lerne, idet der har foreligget saadanne Be-grundelser, at Ministeriet har skønnet, at det var ønskeligt, at de blev optaget. Ja, een er endogsaa blevet optaget uden at have deltaget i Optagelsesprøven. Jeg er vis paa, at det ærede Medlem vil kunne faa adskilligt mere sandfærdig Oplysning herom i sin Gruppe, end han har faaet i sin Presse om Optagelsen paa Jonstrup.

I Undervisningsministeriet bliver, saa længe jeg er der, *alle* Henvendelser om Børn og unge behandlet med samme Redebonhed til at hjælpe. Der er blot een Ting, der gør mig lidt betænkelig ved at fortsætte hermed. Naar jeg nemlig nu hører, at det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen ligefrem beundrede mig, fordi jeg tog mig af de to unge, der søgte Optagelse paa Jonstrup Seminarium, saa bliver jeg næsten lidt ængstelig for den Højde, det ærede Medlems Følelser mig vedrørende vil naa, naar han nu hører, at jeg tager mig af mange, mange flere, ja, at intet vedrørende et Barn eller en ung er saa smaat, at jeg jo skænker det Opmærksomhed. Men for ikke at udsætte det ærede Medlem for alt for heftige Følelser mig vedrørende er det netop, jeg har meddelt ham, at jeg i Embedsmændene har saa redebonne Hjælpere; naar det lykkes Ministeriet at gøre et eller andet godt for et Barn eller en ung, og dette af en ganske bestemt Grund kommer ud i den mig saa venligt sindede Venstrepresse, eller det ærede Medlem hører noget om det af en af sin Gruppens Medlemmer, saa maa det ærede Medlem endelig love mig ikke at kaste al sin Beundring paa mig, men lade Ministeriets Embedsmænd ogsaa faa lidt af den. Hvis jeg ikke kunde være sikker paa dette, vilde jeg næsten frygte for Følgerne af mine Handlinger.

Men for øvrigt kan jeg ikke rigtig forstaa, hvorfor det ærede Medlem behøver at nære nogen Beundring for mig i Anledning af disse Sager. Det ærede Medlem Hr. P. Andersen har jo fortalt, at min Forgænger ogsaa tog sig af Optagelsen paa Seminarierne. Det var ganske vist et uheldigt Menneske, min Forgænger efter det ærede Medlem Hr. P. Andersens Fremstilling lod Seminarierforstanderen i Skaarup optage; men der har jo ogsaa nok været andre og værdigere, min Forgænger har givet en Haandsrækning, det tror jeg sikkert.

Jeg vil nu afslutte med en Omtale af Statskolerne i Viborg og Randers. Det var Skoler, jeg modtog i halvfærdig Stand, og der er ikke fra nogen Side rejst Kritik af min Administration til Fuldførelse af dem, det er tværtimod erkendt saavel af de